

Μετὰ μικρὸν ὑμνούμενον θὰ φέρωσιν αἱ φῆμαι
τὸ ὄνομά σου, ποιητά. Τότε νεκρὸς θὰ εἶμαι,
διότι ὁ ἀκοίμητος εἰς τὴν ψυχὴν μου σκώληξ
μὲ δάκνει, καὶ θενὰ ῥαγῇ τοῦ βίου ἡ πομφόλυξ.
ὦ! τότε ψάλλ' ἐνίοτε ἐκεῖ ὅπου θὰ κεῖμαι.

Εἰς τὰς γλυκείας σου ὠδὰς θενὰ ἐπικροτήσω·
καὶ ἡ φωνή σου, ἄγγελος τῆς γῆς ὅπου θ' ἀφήσω,
θενὰ μοὶ φέρη τὴν ἡχὴ ἀπὸ τὸν ἄνω βίον
τῆς εὐτυχίας ἣν εἰς σᾶς ἀπήντησα πλησίον,
τοῦ πλούτου ὃν θενὰ θρηνῶ καταλιπὼν ὀπίσω.

Τῇ Α. Θ.

ἦτις μοὶ ἔπεμψε τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐκ Κερκύρας (ὀλίγον πρὸ τῆς τῶν νήσων προσκρτήσεως),
καὶ ἦτις παίζουσα διευχολογεῖτο ὅτι ἠγάπα μάλιστα τοὺς τότε ἄρχοντας τῆς πατρίδος τῆς.

Ναὶ, εἶδα τ' ἀνθοστόλιστα παράλια τῶν νήσων·
εἶδα τὰς πόλεις τὰς λευκὰς ἐπὶ τῶν παραλίων.
Μὲ πάλλον στῆθος ἔτρεχον διὰ τῶν παραδείσων·
νὰ δρέψω ἐπεθύμησα ἐν ἄνθος, κ' ἐδειλείων.

Σὺ μοὶ τὸ ἔπεμψας, γλυκὺ πλησίον μου νὰ θάλλῃ,
εἰς τὴν καρδίαν θέλγητρον, μαγεία εἰς τὰς φρένας·
τὰς ἐπτὰ νύμφας παριστῶν τὰς ἀναδυομένας,
εἰς ἐν ὁμοῦ ν' ἀντανακλᾷ καὶ τῶν ἐπτὰ τὰ κάλλῃ.

Ὁ οὐρανός σας δι' αὐτοῦ ἀκτῖνας θὰ μοὶ στέλλῃ,
 ἄρώματα ἢ αὐρά σας, ἥτις εἰς ἄνθη πνέει,
 μειδίαμα οἱ λόφοι σας θὰ στέλλωσ' οἱ ὠραῖοι,
 κ' ἡ θάλασσα κελάδημα, κ' αἱ ἀηδόνες μέλη.

—

Θὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὴν σεμνὴν βασιλικὴν παρθένον
 ἐπὶ τῆς ἁμμου σώζουσιν τὸ θῦμα τῶν κυμάτων,
 καὶ, διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν συμπαθῶν βλεμμάτων,
 εἰς τὴν ζωὴν τὸν ναυαγὸν ἀνακαλοῦσαν ξένον.

—

Τὴν ἐνθουν θὰ μ' ἀναπολῇ τῆς Αἰολίδος Μοῦσαν,
 τοῦ ἔρωτος τὴν ὑμνωδὸν, τὴν μάντιν τῆς καρδίας,
 τὴν ξένην γῆν ἁρμονικῆς πληροῦσαν θρηνηδίας,
 καὶ εἰς τὸ κύμα ἴασιν τοῦ πάθους τῆς ζητοῦσαν.

—

Ἐξ ἀργυροῦ προκύπτουσιν ἀφροῦ θὰ μοὶ δεικνύῃ
 εἰς Κύθηρα τὴν πάγκαλον μορφήν τῆς Ἀφροδίτης.
 Τοὺς οὐρανοὺς θ' ἀνοίγωσιν οἱ θεῖοι ὀφθαλμοί της,
 κ' εἰς τῶν βλεμμάτων της τὸ φῶς ἡ γῆ θενὰ μεθύῃ.

—

Ἀγάπα τὴν πατρίδα σου, καὶ καύχημα θεώρει
 πῶς ἐγεννήθης Ἑλληνίς. Κοσμοῦσιν ἀναμνήσεις
 καὶ καλλοναὶ τὰς νήσους σας, καλὴ τῶν νήσων κόρη.
 Διπλοῦν ταῖς φέρει στέφανον ἡ δόξα καὶ ἡ φύσις.

—

Ἡ ὥρα ἔφθασεν, ἐντὸς τῆς μητρικῆς ἀγκάλης
 νὰ περιβάλῃ ἡ Ἑλλάς τὴν προσφιλεῖ ἐπτάδα.
 Ὡρίσθης εἰς Ἑλληνικὸν παράδεισον νὰ θάλλῃς,
 ἄνθος τῶν κήπων τῶν χρυσῶν. Ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

